

Kihordják őket. A meguntakat. Az elárultakat. Lomtalanítás: így hívják. Kíméletlen hagyomány.

68 Pollágh Péter

MÁNDY IVÁN SZEMÜVEGE

Megrakott buszok, barna Barkasok, kis- és nagyplatós haragosi kocsik maszszírozzák az utat. Meg a hátkefés, söprős autók. Zörögnek, mint túlvilági, régi csengők.

Komódok, sifonérok, kajla kanapék, szekreterek, éjjeli és délutáni szekrények, fotelek (kagylósak és láb-tartóság), szobainasok, cipődobozok, soksebes asztalok. Lecsavarták a gombjaikat, aztán kaptak egy barackot, egy fricskát, egy maflást. És mehetnek, nincs is vizslát.

Tükrök, melyekben már senki nem keres ikret, múltas utat, elrejtett országot. Kétszárnyas szekrények, kiket már senki nem szólít angyalomnak.

Mennek a gyűjtőautók, a sintérekocsikák. Lopakodnak vagy hivalkodnak: mindegy. Náthásan recsegnek, ropognak rajtuk mind a bútorok. Lumbágó. Migrén. Szívnagyobbodás. Van, akinek nyílt törése van. De nem jut nekik se pólya, se sín, se gipsz. És nincsen többé gyógyszer sem. Nem adagolja már senki. Lakat alatt a pirulák.

Mennek a tanúk, a hitvallók, a hű ebek. De nem a tanúk padjára, hanem szeméttelre, csonttörő fafeldolgozóba, a felsötétlő semmibe. Nem kellene, nem pazarolnak rájuk infúziót, se libatollas dunyhát. Nem jut nekik soklám-pás tálca, se puha ravatal, se csicsás virág.

A bútorok öregek. Ükök és Dédek. Leszolgálták az idejüket. Mehet a tizedes, százasos, ezredes. Lord vagy angolkisasszony: egyre megy. Már senki nem tiszteleg.

És nincs szemüveg se a szemnek: hogy igazán lássuk őket. Hogy ne legyünk fáradtak, gyávák felemelni a kezünket. Legalább integetni. Ha már tisztelegni tilos.

Mándynál volt egy ilyen szemüveg. És azt susogja a szél: nem csak egy van belőle.

Mándy 16 éve néz már le, de nem kommentálja: mire mentünk nélküle, mi lett belőlünk. Csak csontkezeivel körmöl: lassan kész a legújabb leltár. A 2011-es elítéltekről. Több fűzött füzetet tesz ki, hisz Mándy megjelöli, ki mikor született. Neki fontos. Ő még datál. Kevés gazda tartja számon bútorát. Nemét, korát, gyengéit, igényeit és fáját.

69

Ha felértek az égbe: otthonba viszik őket. Öregek otthonába, ahol Mándy úr kezeli a kulcsokat. Aranykulccsal nyit új és új szobát.

Addig is mindenki félrenéz. Elveszik a nevüket. Az öreg darabok már csak lomok. Tűzifák lesznek, utoljára még egyszer melegeget adnak valakinek. Utoljára, talán pont most, karácsonykor, megmutatják: kik is voltak. Fellobognak mind a szellemek.

Viszik a csapatot. Magyarok, urak, lédik, arisztokraták. Tiltott vérűek. A Régiség figurái, katonái ők. Szerzetesei, apácái. Menniük kell, mert tiltott már ez a tartás. Nem kellene. Kitelepítik őket. És csendben likvidálják. Ha már túl sokat láttunk: ránk is ez vár.

Új Forrás 2012/8 – Pollágh Péter:
Mándy Iván szemlivelge

Fülöp Péter: Társasház

